
Szolláth Dávid

SZEME OLÍVA

(Lektúr)

Szeme olíva, fekete, ciprusi, ógörög. Rám néz, szavam elakad. A félig kibújt mondat letörlik, leesik a számról. Ott marad a csönd, elviccelném, de suta vagyok, ügyetlen, lakli majom, eláll a fülem, ő mindezt látja, és látja azt is, hogy a szemével megfogott. Addig fog, ameddig akar. Én ennyi voltam, tessék. Most akár összegyűrhetne, eldobhatna, zörgős hangot adnék ki a markában, mint egy darab alufólia.

Szeme szilvakék, nézése huncut, ferde. A pillangószemüveg miatt is ferde, szinte szürreál, avignoni kisasszony. Szalad az egész főreál, ott tanít. Nyomában púderfelhő, krétapor. Nyomában az egész nyolcadik, hóna alatt T-vonalzó, kottafüzet. Darázsderék, körtefenék. Elektromos harisnya, alatta mocorgás: villanyos kis vádlimenyétkék lakják lába szárát, szuszognak. Bújnék be mellējük én is. Ollós, hosszú combja villan, gyors járása dinamó, tegyen be engem is, töltsön föl, szikrázzunk, pattanjak el, mint villogó, idegbeteg neonsző... De nem figyel rám. Samut tolja maga előtt a szertár felé, a görgős térképállványra akasztott csontvázat. Az öreg Samu nyikorog, reszket. Egyik áldozata.

Szeme hűvös tenger. Ezt a kéket a fehér föveny keveri ki, ahogy a sekély víz alól visszaveri a délelőtti napfényt. A fénnel átszűrt tenger könnyű. Nem nehezebb, mint a sós levegő. Akármelyik hullám megemeli. Ez okos szemének kékje. Beszélhetek neki, de átlát rajtam, mint egy apálytőcsán. Én vagyok az apró rák a tócsában, hátrálva futok szeme elől, felemás ollómmal takarom fejem. De mosolyog, ő az okosabb, és elnézi nekem, hogy én ezt időnként elfelejtem. Ilyen kedves. Futni hagy. Oldalra néz, elnéz, elnézően lesüti szemét. A mozdulat azt jelenti, buta vagyok, de azért szeret.

Szeme olíva, olívdzöld olíva. Olajliget szikrázó fehér karsztetón – egy szigeten az Adrián. Belenézel, ott maradsz. Ott maradsz, és ott éled le életed. Mert ilyen színe van. Otthon keresnek, köröznek, hiába. A család, a főnök meg a bank is, a jelzálog miatt. De ez a szín, ez a zöld, ez csak itt van, és ezt most megtaláltam, keressenek, nem baj. Vesszen csak minden. Ez a zöld meg ez a mézsfehér, ezek egy falu színei. Öregek lakják, nem értem a nyelvüket, nincs internet, nincs térerő. Egyféle, édes boruk van, meg egy kemény, fűszeres sajtjuk. Muslincák köröznek sóhajodban. Az öregek kiülnek a padra a kocsmá elé, remegős nótákat énekelgetnek kabócakísérettel. Furcsa kis hajlítások, váratlan szinkópák. Érezni, ezekre régen táncoltak is.

Van itt egy nő, egy mamma. Rengeteg melle van, combja, emeletes hasa. Göndör haja acélrugó, most csavarodik feketéből őszbe. Kiabál. Áll az udvaron mezítláb, térd felett megcsomózott szoknyában, áll terpeszben, és kiabál, hozzá két kézzel gesztikulál. Engem persze lenéz, a városi puhányt, de érdeklém is azért, mint idegen, mint fia-lehetnék-

férfi. Csapkodja bottal az ágakat, közben nógat engem is, ne sajnáljam, ne simogassam, üssem én is erősen, ez a fa kétszáz éves, kibírja. Amikor ő odacsap, bogyók záporoznak fejünkre, peregnék körülöttünk az olajfalevelek. Aztán meg pakolja az olajprés mázsás köveit, azokhoz más nem nyúlhat. Érthetetlen, miben különböznek ezek a sziget bármelyik kövétől. Legyint, számár vagyok. A sajtolás, az művészet. Egyeli a szemeket, rostával, kézzel. Ehhez szemüveget vesz, most komoly, szigorú. A szemüveg nem marad meg izzadt bőrén, le akar csúszni az orráról, kézfejjével nyomja vissza. Amikor hibásat talál a vödörben, tenyere élével fenyeget, ring-leng a háj a karján.

Szeretném, hogy tényleg csapjon nyakon, olajtól csillogó, jó szagú mancsával. Csapkodjon meg engem is, mint az ágakat, érezzem a súlyát. De csak viccel, nem bánt. Szeme olíva, olívvzöld, és mosolyog. Benne van az egész sziget. A szeme a sziget.

Szeme olíva. Kezében is olíva, magozott, konzerv. A másikban lapátnyi kés, azzal szeliteli. A karikák megtapadnak a kés lapján, a serpenyő peremén kell lehúzni, hogy a bolognai szósz bugyborgó lágájába potyogjanak. Aztán paradicsomot aprít, könnyíteni a masszát. A telefont vállal szorítja füléhez. Két könnyáztatta gyerek láb alatt, fejük combmagasságban, orruk alatt takonybajusz. A kislány szájában répahasáb. A fiúcska a combját öleli, orra csiganyomot hagy a szoknyán. A hétvégét szervezi. Néha, tónust váltva, kiszól a gyerekekhez, akik egyre nehezebben adnak neki haladékot. Csípővel kitámaszt a pult szélén, hogy fél kézzel ki tudja halászni a tésztaszűrőt a legfelső polc zavarosából. A nyújtózástól rés nyílik a szoknya és a blúz között. Felvillan a csípő és a derék közötti határvidék gazdag világa. A dupla anyajegy a bal vesénél, a gerinc árka, a két kis mélyedés övonalban a gerinc két oldalán és a fenék első lankái, ahol fehér a nap nem érte bőr. Hadonász felém a tésztaszűrővel, ideje leszűrni a spagettit. A szemével kér, olívvzöld szemével, mert a szája a telefoné. Nem, a szája is mond valamit, csak némán. Ajka lassan nyílik, kerekedik, hogy le tudjam olvasni: „SAJT”.

A szájadba akarod venni mindenestül. Nem elég csókolni, rágni kellene, érezni állagát, csomós, porcos részeit. Mint gyerekkorodban: poharat harapni, tömni be mindent marokkal, kavicsot, pénzérmét, ami befér. Tűzbogyót a bokorról, vigyázz, a narancssárga riasztószínű. Ujjat szopni, taknyot enni délutáni alvás helyett. Mozgó tejfogal lökdösni ide-oda, ide-oda, mekkora a játék. Sorjás, fröccsöntött katona fejét foggal gyötörni, letépni. Aztán rágni körmöt, rágót, ceruzavéget. Ügyeskedni a szotyival, a tökmaggal. Úgy repezsd a héját, hogy ne harapd szét a magot. A szotyihéj rátapad az ajkadra, fujkálod, nem bírsz vele, a fiúk röhögnek. Bazdmeg, hogy ez milyen egy elemér! Cseresznyemagot járatni a fogak között órákig, rég nincs íze. Fogpiszkálót táncoltatni, lenyomatot harapni a puhafába. Rágyújtasz inkább, iszol vitriol pálinkát, égesse, marja a hiányt.

*

Vibrál a levegő az aszfalt felett, a tűző nap ezüsttöcsákat vetít az úttestre. Csípi a szemem az izzadság. A hőség miatt megpróbáltam lerövidíteni az utat, és Neresi előtt keletnek fordultam. A szerpentinút sziklafalra tűzött selyemszalag, ha volna szél, lefújná. Egysávos, de kétsávosra van felfestve. Szakadék az anyósüléstől harminc centire. Itt ül a halál mellettem, gyönyörködik a tájban, szép csontujja szórakozottan babrálja az elromlott légkondicionáló beömlőnyílásának redőnykékjét. Meglep, hogy nő.

Korlát csak az élesebb kanyarokban van, az is csak jelzésszerű, néhány meszelt szőlőkaró szöggel összeütve. Hiába megyek lassan, egy málladékos résznél kifolyik a kavicsöltés a jobb első kerék alól, bukfeneczik az autó, pattog, mint egy gumilabda, minden pattanásnál jobban rám gyúródik a karosszéria. Arcba rúg a légzés, meleg vér todul a számba. Visszafordulni az első adandó alkalommal! Csakhogy alkalom kilométereken keresztül nincs. Amikor mégis, akkor behúzom a fenekem, hogy az ipsilonfordulásnál ne tolassak a szakadékba. Serceg a salak a gumi alatt. A szirtfaloldali sáv se sokkal jobb. A hajdan derékszögben levészt sziklák meghasasodtak, benőttek az autók útjába, az egyik lecsapja a visszapillantót, amely ettől kezdve két elektromos vezeték tyúkbelen fityeg.

Beesteledett. Az út átvezet egy Szent Ferenc korabeli, umbriai stílusú kőfalun, és síkatorrá szűkül. Homlokukkal egymásnak támaszkodó házak alatt hajtunk lépésben. Ember nincs, csak néhány macska, a spalettás ablakok sötétek, díszletszerű az egész. Mi lesz, ha szembejön valaki? A szép halál is elaludt. Valami szürke habkőből vannak ezek a házak, meredek lejtőn kapaszkodnak, keskeny sziklateraszokon egyensúlyoznak, hogy vízszintben tartsák magukat a szakadék felett. Előtűnik egy gyufaszálként odaszúrt templomtorony, apró hagymakupolája a gyufafej, aztán egy pillanatra kinyílik az esti panoráma a mediterrán fenyők között. Karsztba vájt városka giccses sziluetdje háromszáz méterrel a naplementés, borszínű tenger felett. Harminc ház, mégis város. Leállítom a motort, az öbölzájat betöltő kabócarecsegés így lesz zavartalan. Helyükre ugrálnak a csillagok. A nő az ablaknak dőlve alszik. Tengersizag. Ezt meg kellene mutatni neki, gondolom, felmérve a látvány romantikus lehetőségeit. Órák óta görcsösen szorítom a kormányt, a markom kéri, hogy megfogjam végre a combját. A lapszoknya kínálkozóan megnyílt az öleben. Félnem kellene tőle? Ettől a kiszolgáltatott testől? Egyetlen omlós falat. Nem is nő, csak illat. Mégsem merem. Inkább kisimogatom az ajkára tapadt hajszálakat, ébresztgetem. Erre eltűnik, elillan.

Reggel perzselő nap, szikrázó táj, hasogat a fejem. Árnyék sehol. Fehér szirtfokon arasznyi vékony földszőnyeg, ezen már egy kisebb fenyőliget megkapaszkodik. Odébb temető sziklaterazon. Szép lehet nekik a kilátás. A hegyoldalban kúpokat és kerítéseket raktak kövekből. Összegyűjtik őket, hogy valamennyi földet felszabadítsanak. A völgy-szoros hónaljában apró szőlőlugas, az a telek is kőrakással van aládúcolva. Először teknőt kellett kialakítani, amelybe aztán felhordták a földet, a szőlőnek, a fügének. Vagy a síroknak. Sziklába nem lehet temetni.

Püffedt hasú samarakon nyeregkosár billeg, megrakva zsíros, kukacos humusszal. Nincs vezetőjük. Medencecsontjuk kiáll, koponyájukra tapad a vékony bőr. A három számár dögölt, a hasuk kukacos. Az utolsó megáll, merev nyakkal, kidugott nyelvel kiáltani készül, közben lába közül fekete tömlő nyomódik elő. Hurutos üvöltése azt jelenti, háború. Nagyon hasogat a fejem. Mért üvölt ez a rohadt számár? Miért nem hagyja már abba? Ha nem hagyja abba, én elütöm. Napszúrás lehet. Hóguta. A következő faluban ásványvizet kell venni.

Az út nagy kanyarral felvisz a temetőhöz. Kőkerítés, nagy vaskapu, pínéák árnyékfoltjai. A temetőben kell lennie csapnak, kútnak. Eszembe jut az otthoni temető, a betonkávás kút. Nagyanyám lefejezett, algabarna műanyag flakonban hozza a vizet. Kővázák bél-

se a köztemetőben. Törökszegfű, gerbera, mezei csokor. Irénke azt szerette. Volt, aki a műanyag flakont alufóliával burkolta, úgy szebb.

Itt is van csap, de csak a csonkja, kinyitni nem lehet. Vigyáznak a vízre. Odébb mosdónak látszó épület, tövében medvetalpaktuszok piros gyümölcsvirággal tűzdelt bokrai. Az ajtó résznyire nyitva, óvatlanul benyitok. Dögszag és légyraj csap az arcomba. Visszahőkölök. A hányás a semmiből lökődik a számba, orromba, sugárban fröccsen ki kaktuszra, sírkőre, lábamra.

A tetőn végre olajligetek. Lassítok. A fák szikkadt öregemberek és görbe hátú öregasszonyok. Ágaik bütykös ujjak göcsörtös boton. Levélbokrokat emelgetnek az ég felé. A levelek szivarformára pöndörödnek, így kisebb felületük párolog.

Azért utaztam ide, hogy extraszűz olívaolajra alkudjak, és felfedezzem a szigetek, Brazza, Lesina, Curzola és Lagosta legjobb termelőit egy Közép-Európa nagyvárosaiban terjeszkedő német luxusétteremlánc megbízásából. Évek óta ez a trend: a tenger melléki olajok utolérik a provence-iakat, a campaniaiakat. Rajtam kívül még két ügynököt küldtek ki, az egyiket Scardona partvidékére, a másikat egészen délre, a Scutari-tó környékére, noha ez a vidék szinte ismeretlennek számít a szakmában. Mindhármunknak állják a költségeit, de üzletkötői díjat csak az kap közülünk, aki a legjobb minőségű olajmintát szállítja egy folyamatos ellátást szerződésben garantálni képes termelőtől. Nem hiszem, hogy én nyerném a versenyt. Én az égei-tengeri fajták terén vagyok jártas, és nehezen értem az itteni szigetlakók beszédét. Mégis habozás nélkül vállaltam a megbízást, amikor az egyik ízmaster nagyágyú egy váratlan epeműtét miatt visszalépett, és be kellett ugrani a helyére. Egy kiegyezéskori szakkönyv az egyetlen esélyem a sikerre, vagy legalábbis szeretek így gondolni rá. Ez Borbás Radó *Olajnövénykultúra a Mediterrán-tenger keleti medencéjében* című elfelejtett alapműve, amely az olasz és a horvát kollégáknak nem áll rendelkezésére. Negyven születésnap, néhány tönkrement kapcsolat és a langymeleg középosztályörömök kétségbeejtő kilátástalansága után az ember nem mond nemet egy ilyen utazásra.

A fennsík háromszáz méterrel van a tengerszint fölött. Egy majorságfélénél megállok. Kibelezett traktor, kátrányos vashordó, opálos üres üvegek. Csonttá száradt olajpogácsák egy raklapon. Pazarlás. Takarmánylisztnek teheték félre. Magas kőfal, apró ablakok. Résekbe hátráló gyíkok, némelyik kövön címerpajzsos kőfaragójegy. Valami széthordott templomból kerülhettek ide. A ház mögött gyümölcslehető lugas. Tizenhatéves-forma, gömbölyded lányka jön elő az árnyékból nagy kutyaugatás közepette. Blúzáat gombolja, most kapta magára. Csámpás, mezítlábas és szemtelenül szép. Mondom, hogy az olajaik iránt érdeklődnék. A holt tájban ő az egyetlen élet, szeplős, mosolygós. Szeme édes, fekete gyümölcs. Mintákat adhat, de várjam meg az apját. Addig megkínál egy-két falattal, hív hátra a lugasba. Maradok kicsit. Pittyen a kocsi riasztója, visszanezék, most nincs benne senki. Nem kellene a napon hagyni.

Több bizalommal van, miután megettetett. Sajt, füge, bor – őszinte reggeli. Bevallja, hogy itthon van az apja, bent van a házban, csak hát – nincs olyan állapotban. Bemegyünk, először csak arasznyira nyitja meg az ajtaját. Vakolatlan, cellaszerű szobában borostás férfi horkol, holtrészeg lehet. Az ágy lábához dülledt szemű japán dísztyúk van kötve,

légy lepte hányásfoltból csipeget. A lány látja, hogy nem értem, suttogva elmagyarázza, hogy a tyúkocskát a skorpiók miatt tartja az apja a hálószobában, megfogdossa őket, mielőtt bebújnának a papucsba vagy a szekrény fiókjába. Csúnya meglepetéseket tudnak okozni.

Beteg, mondja a lány, be kell adni neki a gyógyszerét. Az ajtóból figyelem, ahogy két kanál közt porrá tör fél szem gyógyszert, vizet csöpögtet rá, elővesz egy nyilvánvalóan sokszor használt üvegfecskendő, és felszívja a gyógyszeroldatot. Épp rászólnék, amikor rájövök, hogy nem az apjának, hanem a tyúknak szánja. A tyúkocska csapkodva menekül, de a lábára kötött madzag visszarántja, hasra vágódik. A lány a térde közé fogja, ügyesen megtalálja a két pontot, ami reflexszerűen nyitja a csőrt, és óvatosan belenyomja a madár torkába a fecskendő tartalmát. Közben beszél hozzám, csitítgatja. Aztán vizes vattával letörölgeti a szeme környékét, most látom, hogy be van gyulladva. Dicsérem, milyen jól bánik velem.

Kétféle mintát ad, tavalyit, ideit. Azzal enged utamra, hogy estére vagy holnapra már jól lesz az apja, feltétlenül menjek vissza hozzájuk, és tőlük rendeljek olajat. És hogy a skorpiók csak az apja fejében vannak ám. Ezt úgy mondja, mintha még ez is érv volna az üzlet mellett. Olyan a szeme, hogy kénytelen vagyok megígérni, hogy visszajövök.

Utolsó estém Brazzában. A mínai kikötő. Kotyog a langyos tenger a halászbárkák dongáin. Tengersizag, halszag. Örökre összegabalyodott hálók kupacai. Néhány öreg még este is árul, a ladik orrán terítik ki az asznapi fogás maradványát. *Trabacolinak* hívják itt ezeket a kisebb lélekvesztőket. Széttaposott arcú lepényhalak néznek fel guvadt, csodálkozó szemmel a kikötői sétány tropikálöltönyös, panamakalapos közönségére. A kikötő elegánsabb végén felhúzott orrú jachtok. Az új divat, hogy arasszal a merülési szint alatt lila UV-fénnyel világítják meg a vizet. Ettől úgy néznek ki, mintha hófehérre lakkozott hangversenyzongorákat ejtettek volna habos málnaszörpbe. A fedélzetén gyöngyházfogó életcsászár rózsaszín zsabós ingben, aranyzsineges kapitánysapkában. *Party Cruiser*, *Love Liner*. A sétányon nyugati turisták, a korzózásnak megvan a maga kialakult táncrendje. Az eseményen távol-keleti bevándorlók is részt vesznek, akik óriási, jégkásás hűtőtáskákból kínálják az öteuros dobozos sört, közben összehúzott szemmel lesik a *poliziát*. Ez utóbbiak partiképes, kefebajszos, fess tisztcsékék, akik élre vasalt nadrágban, derékszíjon fityegő gumilóccsel vonulnak fel, és nem az illegális bevándorlókat, hanem a megkímélt állapotú angol és holland feleségek fenekét figyelik. A cinkos esti szél a hölgyek csípőjére tapasztja a könnyű nyári ruhát. Térdmagasságban sótól és kialvatlanságtól piros szemű kisgyerekek cikáznak összecukható rollereken. A legelső szinten mikrochippel ellátott ölebek szaglásszák az istenien bűdös, kagylóbél és halvér áztatta utcaköveket.

Megint itt van az a nő, aki az autóban egyszer már megjelent. Egy pizzéria mólóján találunk szabad asztalt. Újabb esély a romantikára. A főúr legalább hét európai nyelven joviális. Elháríthatatlan ajándék pálinka, szerencsesütemények, az öreg mestere a turistakínzásnak. Aztán egy harsány finn férfikompanyában nálunk megértőbb cimborákra talál, magunkra hagy.

Lassan eszik, tempójából érzem, sok múlik ezen a vacsorán. Szeretném, hogy jól sikerüljön. A pizza párnás széleit meghagyja, de a kapribogyóból kér még ráadásfeltétet. Örülök az ízlésének. Bámulja a fekete tengert meg a falatra leső sirályt, aki úgy visel-

kedik, mintha csak véletlenül úszkálna éppen erre. Nagyképűen túlméretezett borospoharának alján percek óta két korty maraschino kering falhoz tapadva, szédülten, kilehelve rég minden ízét, zamatát. Láthatóan a döntésére várunk. Rágyújt. Van érzéke a suspense-hoz. A potyalesésbe belefáradt sirályt is elringatta a langyos víz. Végül felhajtja a bort, búbjájosan fintorog, és közli, úgy döntött, továbbjön velem Lesinára. De vannak feltételei, az autót itt hagyjuk. Életveszélyes, ahogy vezetek.

Képtelenség aludni a párás melegben. Reggel indulunk tovább, ez is nyugtalanít. Meg a negyven cigaretta. Fél hétkor a kikötői pénzváltónál. Előveszem a Borbás Radót. Első fejezet: „Az olajfafélék (oleaceae) meghatározása.” Ezt szeretem, ez jó lesz. „Kétszikű növény család a sodortbimbósok rokonságában... levelök átellenes, egyszerű vagy páratlanul szárnyalt... Az egyivaros virág néha szíromtalan, de a legtöbbnek négyfogú vagy négymetszetű kelyhe, ugyanennyi metszetű, többnyire tölcséred v. tányérdad, a bimbóban csappantyús, nem sodort helyzetű szirma van.” *Tölcséred* vagy *tányérdad*?... Milyen lehet a mellbimbója? A melltartó deformálja, nem lehet jól megsaccolni. Majd Lesinán... Mondjuk a strandon. Ez az! Strandra vinni! „A bibeszál nagyon kurta, a bibe egyszerű vagy kettéhasadt.” Ennek a Radónak határozottan van érzéke az erotikához. Diszkrét éjszakai irodalom magányos uraknak. *Kurta bibeszál, metszett kehely, tányérdad bimbó*. Mégis, hogy a fenébe képzelte, hogy kocsni nélkül menjek Lesinára?... Na jó. Majd ott bérelek valamit. Csak érijünk oda. Legalább nem a sajátomat rázatom szét. A visszapillantónak már így is lóttek. Meg a légkondinak. Igen, ez lesz, bérelt kocsni... Biztos tányérdad. Csakis. A formája alapján... Szép szó... Olyan, mint spanyolul a *soledad*.

Reggel hiába várok rá, a hajó elment. Tíz körül találom meg a piacon, néhány kupica émelyítő diópálinka után. Két zöldséges épp mosolyversenyben kegyeiért. Az egyik mézesen csöpögő sárgadinnyekaréjt nyújt, a másik kétenyérnyi szőlőfürtöt tart a kezében, körülöttük alélt darazsak akadozó röppályán. Allegorikus csoportkép, tudnám, mit jelent. Bőség és Torkosság hódol Szépségnek? Vagy egyszerűen *Omnia vincit Amor*? A darazsak fullánkossal Cupidók. A repedezett arcú, sörtehajú árusok éles kontrasztban a fotózni való szépséggel. Nem igazán figyel rájuk, tartózkodó félmosoly a jutalmuk. Paradicsomot válogat egy apró néni kosarából. A néni kissámlin ül, csörgős szárazbabot fejt a kötényébe. Le kell guggolnia hozzá, mert a néni olyan kicsi és görbe, mint a babbéj a kezében. Száraz porhüvely. Második tabló: Szépség meghajol Halál előtt. *Mors vincit omnia*.

A parttól egy utcával feljebb zegzugos sikátorok, szűk lépcsők, minden zsebkendőnyi helyet beépítettek. Az egymásnak dőlő házak alszanak, nyakuk salétromtól ekcémás. Tövükben lórésszerű lyukat hagytak a látványnak, a sikátor a tenger felé szűkül. A harmadik utcán már a tetők szintjén lépkedünk, most látszik, hogy a régebbi házaknak még a tetejét is kőlemezekkel fedték. Újabb váratlan kilátás a kátrányosan csillogó tengerre. A partijachtok billegő tejszínhabpamacsok feketekávéban. A túlparti nagyvárosból kilométeres fénycsóvával reflektorozzák az eget.

Magas kőkerítés mögül parázna fügek kínálják magukat. Lopni akar, nyakamba kell vennem, hogy elérje. Húzza az ágat, öblös ugatás a fal mögül, veszélyesen megingunk. Teli szájjal nevet, szorítja a nyakam a combjával, csorog az arcomra az édes lé.

Tíz lehet, mikor közli, csónakázni akar. Nem, még jobbat talált ki, mondja, *most* indulunk Lesinára. Nem tűr ellentmondást, magyarázatképpen a tájra mutat. Nézzem a csillagokat, nézzem a tengert, mit nem értek. Azonnal keressünk egy éjszakai halász-hajót. Szalad le a bokatoró lépcsőn papírvékony sarujában a kikötő felé. Ez kérem egy liba – állapítom meg magamban, és kocogok utána, vigyázva, hogy a rossz bal térdemre kevesebb súly jusson.

*

Domborodó anyajegy, mellékbolygó a mellbimbó körül. Persze egész bőre csillagtérkép. Sápadtfehér vásznán barna, vörös szeplők hunyorognak. Egyik-másik bíbor, baljós fényű. Rajzolsz rá állatövet, tejutat. Hogy visszatalálj majd a szaggatott vonalon. A bal mell anyajegye tájolási pont az ujjaknak. Szigettenger. Brazza, Lesina, Curzola és Lagosta, a legjobb olajat keresed. Éjszaka, tiszta égboltnál eligazít. Mutatja, hogy innen északnyugatra a mellbimbó a következő part. Vulkanikus sziget. Valóban tányérdad, mosolygok. Meleg, szélcsendes este van. Moszkitóháló a kajütblakon. Itt kikötünk kicsit megpihenni, lassítani a játékot. Nem kell sietni. Ezeregy éjszaka. A köldök is ilyen: utolsó előtti megálló, amikor délre mégy.

Nem hozzábújni, belebújni. Nyakába, blúzába. Rést keresni, puhát rajta. Ölébe vackolni fejed. Befürni ujjad a haj meleg aljnövényzetébe, tapintgatni a koponya rejtett domborzatát, ujjbeggyel szántani a hajhagymák sorait. Megvizsgálni a szűrt lyukat a fülcimpán, reggeli parfümcsepp szeszes illatnyomát szaglászni. Megpihenni a kulcsoscsont meredek szélén. Leereszkedni óvatosan a semmi kis trikó spagettipántján. Ujjnyi rés nyílik a pánt és a bőr között, kapaszkodni kellene.

Legyek valamije. Gesztenyebarnával álcázott hullámcsat, titkos papírgombóc konty alatt. Melltartópánt ároklenyomata, dekoltázsban elmerült nyakláncmedál, vattacsipet lábujjközben lakkozásnál. Legyek egyik kacatja, a táskabélésbe bújó púderpárna, fecni telefonszámmal, gyűrött könyvjelző, régi nyaralásból maradt külföldi pénzérme. Legyek a hogyishívjákja, aminek sosem jut eszébe a neve.

Öle egyetlen vonás, mégis ott van a válasz mindenre. Mennék érte, Orpheusz az alvilágba, de úgy vagyok megcsinálva, hogy ne férjek be teljesen. Ha bebújnék, ő erős izmaival megroppantana kicsit, hogy a kiálló, fölöslegessé vált részek – váll, térd, könyök – most már ne zavarjanak. Velem akkor több gond nem lenne. Ott dolgozgatnék, és ő is megszokna hamar. Volna belső füle, és értékelné különös helyzetünkre kihegyezett frivol kis viceimet. Baráti izom-összehúzódsokkal válaszolna. Aztán néha haragudna is, olyankor recsegnék-ropognék, jaj volna nekem. Merthogy otthagytam őt, ráhagytam mindent. Én ugye elvagyok ott a melegben, csak forgolódom ott a vackomon. Ilyenkor meghúznám magam, elvékonyodnék, mint a tamponcérna. Aztán hozzám se szólna napokig, csak savas nedvekkel marna, emésztene, kiadná mérgeit. De aztán megint kibékülnénk, benyúlna hozzám, simogatna, és én is bújnék hozzá erősen, érteném a módját, hogy csináljam.